

Arrest

nr. 122 195 van 7 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2014 een zesde asielaanvraag in. Op 10 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Surkh Rod, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en hangt het soennitische geloof aan. In januari 2012 hebt u Afghanistan verlaten. Op 16 april 2012 kwam u aan in België, waar u één dag later asiel aanvraagde. U verklaarde dat u en uw broer B. in Afghanistan problemen hadden met de Taliban door jullie werk op de luchthaven van Gamberi. Op 13 augustus 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 7 maart 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State. Vervolgens reisde u naar Frankrijk, waar u een asielaanvraag indiende. Uw vingerafdrukken werden in Frankrijk geregistreerd op 6 mei 2013. U werd door de Franse autoriteiten overgedragen aan de Belgische autoriteiten, waarop u op 29 juli 2013 voor de tweede maal asiel vroeg in België. U haalde dezelfde asielmotieven aan als in uw eerste aanvraag en voegde eraan toe dat de oom die u geholpen had het land te verlaten, vermoord was door onbekenden. Uw aanvraag werd op 31 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen (bijlage 13 quater). Tevens besliste DVZ om u vast te houden in een welbepaalde plaats en u werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Steenokkerzeel. Op 12 oktober 2013 werd uw repatriëring naar Afghanistan afgelast, omdat u dit mondeling geweigerd had. Op 18 november 2013 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België. Uw geplande repatriëring naar Afghanistan op 19 november 2013 werd daarom afgelast. Bij uw derde asielaanvraag herhaalde u de asielmotieven die u al uiteengezet had tijdens uw eerdere asielaanvragen. Bijkomend verklaarde u te hebben vernomen dat uw jongste broer N. Afghanistan had verlaten, omdat hij na de dood van uw oom schrik had dat hij ook in de problemen zou komen. In het kader van uw derde asielaanvraag nam het CGVS op 26 november 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 13 december 2013 diende u een vierde asielaanvraag in nadat u had vernomen dat er een vliegtuigticket geboekt was voor uw repatriëring naar Afghanistan. U baseerde zich nog steeds op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet had tijdens uw eerdere asielaanvragen. Op 19 december 2013 besliste het CGVS om ook deze aanvraag niet in overweging te nemen. Op 10 januari 2014 werd een nieuwe datum voor uw repatriëring vastgelegd. Een dag voor uw repatriëring, met name op 13 januari 2014, diende u een vijfde asielaanvraag in waardoor ook deze repatriëring werd afgelast. U baseerde zich weer volledig op uw oorspronkelijke verklaringen. U voegde toe dat u van uw moeder heeft vernomen dat de Taliban nog steeds naar u op zoek is. Ter staving van deze aanvraag legde u een kopie neer van het erkenningsbewijs van het bedrijf Muslim Sultani Logistic in Afghanistan. Op 22 januari 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen. Op 27 februari 2014 diende u een zesde asielaanvraag in. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijk vluchtrelaas. Ter staving van uw verklaringen legde u een kopieën neer van volgende documenten: een foto waarop uw werkgever te zien zou zijn met een Duitser, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, een kopie van uw arbeidscontract met het bedrijf Muslim Sultani Logistics en een brief van de directeur van het bedrijf die aan de Belgische overheid vraagt om u vergiffenis te schenken. Daarnaast beschikt u nog over een kopie van een dreigbrief van de Taliban die u reeds neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielrelaas (tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics en de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban). In het kader van uw zesde asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u weliswaar een aantal documenten neer, doch deze kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien bieden kopieën geen enkele waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Verder legde u uiterst vage verklaringen af over de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo was u helemaal niet op de hoogte van de inhoud van de dreigbrief van de Taliban (CGVS, p. 2). U beschikte over kopieën van twee verschillende brieven waarvan u er al één had neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Hoewel de documenten tijdens het gehoor aan u getoond werden kon u niet eens aanduiden welke brief u al eerder had neergelegd (CGVS, p. 2 en 4). Bevreemdend is ook dat in de kopie van het arbeidscontract vermeld staat dat u werd aangeworven voor de functie van supervisor terwijl u volgens uw verklaringen vooral werkte als ongeschoold arbeider en slechts soms mocht superviseren tijdens de bedeling van maaltijden (CGVS, p.3 en 4). U maakte ook niet aannemelijk dat u dit contract niet eerder had kunnen neerleggen. U beweerde immers al in het

kader van uw vijfde asielaanvraag contacten te hebben gehad met het bedrijf Muslim Sultani Logistics (Verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vijfde aanvraag, vraag 17). Gevraagd waarom u het arbeidscontract niet eerder kon neerleggen antwoordde u dat uw contactpersonen het contract pas later hadden teruggevonden en dat ze aanvankelijk vergeten waren dat het bestond, hetgeen op zich weinig overtuigend is (CGVS, p. 3). De brief van de directeur van het bedrijf vertoont dan weer een sterk gesolliciteerd karakter. Deze werd immers opgesteld naar aanleiding van uw vrijheidsberoving in België en er wordt onder meer expliciet aan de Belgische overheid gevraagd om u te vergeven en om onze medewerking te verlenen aan het behoud van de eenheid van Afghanistan. Op de kopie van de foto staat u niet afgebeeld. Er kan dan ook geenszins iets uit worden afgeleid over uw beweerde tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics (CGVS, p. 2). De dreigbrief van de taliban die u neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag werd door ons reeds beoordeeld. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u afkomstig bent uit een welgestelde familie. In het kader van uw eerste aanvraag verklaarde u hierover dat uw familie veel eigendommen bezit en dat uw

vader, toen hij nog leefde, heel goed verdiende (CGVS eerste aanvraag 10/07/2012, p. 5). Later probeerde u bovenstaande te nuanceren doch u slaagde er niet in om hierover gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen. Zo beweerde u dat uw moeder maar net kan rondkomen van de opbrengst van jullie gronden (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk verklaarde dat jullie 29 jerib landbouwgrond bezitten antwoordde u dat de zussen van uw vader na uw vertrek een deel van de gronden hebben opgeëist en dat uw moeder nu nog slechts een derde ervan bezit (CGVS, p. 9 en 10). Waarom ze plots een deel van de gronden hadden opgeëist wist u niet en u kon niet eens bij benadering vertellen wanneer u hiervan op de hoogte werd gebracht. U stelde dat u zich niet eens kon herinneren wat u tijdens uw eerste aanvraag had verklaard over de oppervlakte van jullie landbouwgronden (CGVS, p. 10). Dat uw familie welgesteld is blijkt tevens uit het feit dat u voldoende kapitaal had om uw reis naar België te betalen. U had dit bedrag, en zelfs nog meer, gewoon in uw huis liggen (CGVS, p. 12). Daarnaast beschikt u over voldoende werkervaring om zelfstandig een bestaan op te bouwen. Zo had u gedurende vijf of zes jaar een eigen zaak buiten uw dorp waar u laswerken uitvoerde en fietsen herstelde. Bovendien spreekt u naast het Pashtou ook Dari, een beetje Urdu en wat Engels (CGVS eerste aanvraag 10/07/2012, p. 6 en CGVS, p. 1 en 5). Verder dient te worden opgemerkt dat uw zus Robina, met wie u een goede band heeft, met haar echtgenoot in de stad Jalalabad woont. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de stad goed kent. U ging er in het verleden boodschappen doen, u kent de weg binnen de stad en kan er zaken situeren (CGVS, p.5, 6, 13 en 14). Toen u er op gewezen werd dat uw vader gedurende jaren in Jalalabad gewerkt heeft en dat jullie er dus nog mensen moeten kennen ontkende u dit niet. U beweerde wel dat al jullie kennissen afstand houden van uw familie omwille van uw probleem (CGVS, p. 14). Aan de door u aangehaalde problemen werd echter, zoals hierboven reeds vermeld, geen enkel geloof gehecht. Toen u tot slot gevraagd werd of er buiten uw beweerde problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom u zich niet met uw gezin in Jalalabad zou kunnen vestigen antwoordde u trouwens ontkennend (CGVS, p. 15). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er met uw gezin een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen verwees u enkel naar uw oorspronkelijke problemen met de taliban (CGVS, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker werpt in een “ENIGE MIDDEL” de schending op van “*artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M.*”.

2.3. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te staven op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Dit klemt te meer nu verzoekers zesde asielaanvraag toch ten gronde werd beoordeeld en hij aldus nogmaals de kans kreeg om de asielmotieven uitgebreid te staven en toe te lichten.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.7. Verder dient te worden gesteld dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingewet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook

Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86*). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Nopens de status van vluchteling

2.8. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag enkel zijn beweringen herhaalt, zoals hij ook ter terechtzitting bevestigt. Hij legde enkele fotokopieën neer van documenten waarvan de bewijskracht niet kan komen vast te staan nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dit klemt te meer nu verzoeker over deze stukken uiterst evasief is, terwijl kon verwacht worden dat hij de inhoud kende van de documenten die hij neerlegt, zelfs al beweert verzoeker ongeschoold te zijn. Immers de vaststelling dat verzoeker niet weet wat in de documenten staat ondergraaft de waarachtigheid van verzoekers bewering dat hij deze documenten met zijn moeder telefonisch besprak en zij deze op zijn vraag naar België heeft gestuurd. Dit tast ook de geloofwaardigheid aan van de beweerde vervolging door de Taliban. Voorts wordt verzoekers bewering voor het bedrijf M.S.L. gewerkt te hebben verder aangetast nu de fotokopie van het arbeidscontract strijdig is met verzoekers beweerde functie binnen het bedrijf. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolging in Afghanistan in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het verzoekschrift doet op dit punt geen enkele poging om de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, niettegenstaande verzoekers theoretische toelichtingen over de motiveringsplicht, de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht, wordt met uitzondering van de loutere vermelding in het opschrift van het middel, op geen enkele wijze aangegeven hoe inzake artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing deze beginselen miskent. De bestreden beslissing blijft op dit punt dan ook overeind.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.10. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van "artikel 48/4, §1, c) van de vreemdelingenwet" en "artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG".

2.11. Verzoeker verwijst voor de bepaling van de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming naar het "arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie van 30 januari 2014" waarin wordt gesteld dat "de term "binnenlands gewapend conflict" dus niet geïnterpreteerd moet worden naar internationaal humanitair recht (...) maar volgens zijn gewoontelijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten". Voorts wijst verzoeker op de toelichting van de UNHCR inzake binnenlands gewapend conflict en naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

2.12. Verzoeker stelt "Dat het risico echter dient te worden beoordeeld conform de rechtspraak van het EHRM en het EHJ en op basis van de meest actuele en recente rapporten uitgaande van NGOs (...) Dat de belangen van verzoeker niet zorgvuldig zijn afgewogen bij de bepaling van het vestigingsalternatief; Dat niet alle relevante beoordelingscriteria werden nagegaan (...) Dat in bestreden beslissing niet wordt aangegeven waarom niet alle criteria van UNHCR werden beoordeeld; Dat verzoeker daarom vaststelt dat het vestigingsalternatief niet afdoende werd beoordeeld; (...) Dat in casu een schending wordt vastgesteld van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 48/4, §1, c) vreemdelingenwet". In een "Tweede onderdeel: veiligheidssituatie in Afghanistan en in Jalabad" stelt verzoeker "Dat studies over de algemene situatie in Afghanistan aantonen dat er een zware verslechtering is van de veiligheidstoestand en dat er een verspreiding is van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan. Dat sinds 2001 de situatie nooit zo gewelddadig als vandaag was (...) Dat de geografische verspreiding van het conflict ook te maken heeft met de toename van gewapende groeperingen; Dat naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, zich meer en meer andere

groeperingen ontwikkelen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen (...) Dat een groot deel van het land nu ontsnapt aan de controle van de overheid; Dat in deze zones de bevolking zwaar onder druk komt te staan van de Taliban en andere groeperingen (...) Dat UNHCR ook vaststelt dat de controle van de overheid over gebieden op zich geen bescherming biedt tegen zwaar machtmisbruik (...) Dat de parallelle gerechtelijke structuren een belangrijk middel van onderdrukking vormen die nu bijna over heel het land aanwezig zijn. (...) Dat tevens de praktijk van gedwongen rekrutering van jongeren die de leeftijd bezitten om te vechten duidelijk wordt bevestigd door UNHCR (zie arrest nr 109.122 van 5 september 2013 dat het UNHCR-standpunt volgt op dit punt tegen de informatie verzameld door CEDOCA (...)) Dat dagelijkse berichtgevingen heden nog steeds zorgwekkende informatie meedelen; (...) Dat in de Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2013, gepubliceerd in februari 2014, weergegeven wordt door middel van een tabel dat er heden nog steeds een groot aantal "civilian deaths" zijn(...) Dat aan de hand van al deze informatie voldoende aangetoond wordt dat een simpele blootstelling, omwille van de zeer gevaarlijk situatie in Afghanistan in het algemeen en ook in Jalabad, een schending uit maakt van artikel 3 EVRM; (...) Dat uit objectieve bronnen blijkt dat de situatie in Nangahar zeer onveilig is."

2.13. Uit verzoekers betoog kan niet blijken dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig of foutief heeft gemotiveerd inzake de toepassing van artikel 48/4, 62, c) van de Vreemdelingenwet. Immers de commissaris-generaal steunt op objectieve en actuele informatie waaronder het "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. De commissaris-generaal betwist niet dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, maar benadrukt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn en deze sterke regionale verschillen typerend zijn voor het conflict in Afghanistan. Zo blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de Oostelijke regio van Afghanistan. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht de veiligheidssituatie nagegaan voor verzoeker en of hij desgevallend een reëel vestigingsalternatief had. De commissaris-generaal heeft geacht dat *in casu* het redelijk is te verwachten dat verzoeker zich in Jalalabad hervestigt.

2.14. Verzoeker betwist niet dat Jalalabad de referentieplaats is maar gaat in het "Tweede onderdeel: veiligheidssituatie in Afghanistan en in Jalabad" meteen over tot de algehele situatie in Afghanistan zonder voldoende de regionale situatie te onderzoeken en aldus zonder na te gaan of hij een reëel vestigingsalternatief voorhanden heeft. Integendeel het verzoekschrift stelt dat "er echter geen specifieke informatie bestaat over de situatie in Jalalabad;(…) Dat Jalalabad omringd wordt door een zeer onveilig gebied; Dat dus geen enkel objectief element door verwerende partij wordt aangehaald op basis waarvan kan worden uitgesloten dat Jalalabad ook in de toekomst zal worden getroffen door de omringende onveilige situatie; (...) Dat een louter vermoeden dat Jalalabad, deel van een onveilige Nanghar, een veilig gebied zou zijn zonder enige objectieve en specifieke informatie niet als afdoende kan worden beschouwd." Deze beweringen negeren echter de bevindingen van de commissaris-generaal waarbij hij zich steunt op een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013). Verzoeker kan ook bezwaarlijk stellen dat de commissaris-generaal tekort schoot in zijn beoordeling van de zes criteria van UNHCR wanneer hij deze niet zelf concretiseert naar zijn persoonlijke situatie in Jalalabad.

2.15. Uit het administratief dossier en de daaraan toegevoegde informatie, kan inderdaad blijken dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland en zoals de bestreden beslissing stelt dat in "het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar" omdat deze stad "stevig in handen is van de overheid". Er wordt niet betwist dat "aanslagen plaatsgrijpen 'waaronder 'complexe aanslagen' met als doelwit (...) de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd". Verzoeker legt ter terechtzitting een aantal foto's neer en artikels uit kranten geraadpleegd op het internet. Vooreerst kan niet uit de foto's blijken wie de personen zijn die begraven worden, noch de doodsoorzaak, noch de eventuele band met verzoeker. Verzoeker blijft hierover ter terechtzitting vaag tenzij over foto 1 die een voormalig collega zou zijn. Echter verzoeker toont niet aan gewerkt te hebben in het bedrijf M.S.L. zodat evenmin aannemelijk is dat deze niet nader geïdentificeerde persoon zijn collega kan zijn. De overige foto's betreffen de begrafenis van een geüniformeerde persoon begeleid door militairen, die mogelijk een specifiek doelwit is zoals hoger beschreven. Verzoeker geeft ook hierover geen nadere

toelichtingen. De overige documenten zouden artikels betreffen uit een Afghaanse krant die verzoeker evenmin kan toelichten (inhoud, welke stad, datum, nut van het artikel) en daarbij zijn ze niet neergelegd conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Deze persartikels kunnen dan ook niet in overweging worden genomen.

2.16. Verzoeker gaat evenmin in op de nochtans belangrijke punten van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het aantal aanslagen in Jalalabad relatief laag ligt, het aantal burgerslachtoffers ook. Dit heeft tot gevolg dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. De bestreden beslissing besluit dan ook dat *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt”*.

3. Verzoeker brengt geen nuttige informatie aan waaruit kan blijken dat Jalalabad voor hem geen *“redelijk intern vestigingsalternatief”* uitmaakt. Immers ook het arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie van 30 januari 2014, *Aboubacar Diakité t/ CGVS*, heeft gepreciseerd dat hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. *In casu* werd reeds geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen vervolging kan worden vastgesteld. Immers verzoeker betwist niet dat zijn familie behoort tot de gegoede burgers van de regio, zijn familie over gronden en eigendommen en winkels beschikt (CGVS eerste aanvraag 10/07/2012). Verzoeker verklaart zelf dat hij goed bekend is met Jalalabad. Verzoeker stelt ter terechtzitting, in tegenstelling tot zijn verhoor op het CGVS, niet langer dat de gronden werden opgeëist, maar dat deze niet bewerkbaar zijn omwille van de oorlog en dus niet rendabel zijn. Verzoeker heeft familie en kennissen in Jalalabad en de stad beschikt over de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verzoeker had vroeger een winkel en oefende daarnaast een zelfstandig beroep uit (laswerken, fiets herstellen). Verzoeker spreekt naast het Pashtou ook Dari, een beetje Urdu en wat Engels (CGVS eerste aanvraag 10/07/2012, p. 6 en CGVS, p. 1 en 5) en, gevraagd of er buiten zijn beweerdde problemen met de Taliban (die niet zijn aangetoond) nog andere redenen zijn waarom verzoeker zich niet met zijn gezin in Jalalabad zou kunnen vestigen, antwoordde verzoeker ontkennend (CGVS, p. 15).

3.1. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing onvoldoende kan blijken dat verzoeker in Jalalabad over een geldig vestigingsalternatief beschikt. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingewet.

3.2. De overige toelichtingen, theoretische uiteenzettingen en verwijzingen naar rechtspraak en algemene informatie kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK